

Kærlighed er hvor Kærlighed er

*Når man plukker et æble
taler man med træet*

*Når man kaster en bombe
taler man med våben*

*Hvis der ikke var nogen
som elskede træets pragt
så var det der ikke*

*Hvis der ikke var nogen
som elskede våbnenes magt
så var de der ikke*

Kærlighed er hvor kærlighed er

Søren Marcussen

H A B I B I - Januar 2017

Manus - in progress januar 2017

SCENE 1 ANSLAG – Krigsveteran 1.

Klokken er seksten-nine og tyve. En ung mand går hvileløst omkring i en by Danmark. Hans hår er langt, hans skæg uplejet, og selvom det er sommer, har han en stor tyk jakke på. Den er så stiv og grå af snavs, at det ser ud som om, den er groet fast på ham, ja, nærmest som om han bor i den.

Han går gennem byens gågade med sit blik rettet mod fliserne under ham. Det gælder om ikke at få øjenkontakt med nogen. Man kan ikke vide, hvem, der er ven, og hvem, der er fjende. Stopper op foran H&M. Prøver at få kontrol over sit åndedræt. En mannequindukke i butiksruden ser tomt på ham. Så hører han en bombe. Den falder lige i nærheden, og han begynder at løbe. Et par teenagere kommer gående imod ham. "OMG! Han stinker!" Han løber ud af byen og ud mod Ringvejen, mens granaterne falder omkring ham, og himlen farves sort.

Bilerne på Ringvejen suser forbi ham. Folk er på vej hjem fra arbejde, og det kan ikke gå hurtigt nok. Han løber tværs over vejen. Bilerne dytter og blinker med lygterne. Det er ikke normalt, der løber folk rundt på Ringvejen. Han fortsætter ind over en byggeplads, snubler over nogle rør, slår sig, rejser sig, løber videre hen mod en række boligblokke. Så hører han lyden af en mortérgranat, og han ser hvordan en af blokkene - etage for etage - falder sammen, da den bliver ramt.

"Hey, hva' så? Er panserne efter dig?" En sort Audi med tre unge mænd kører op på siden af ham. (Føreren af bilen har rullet vinduet ned og griner): "Vil du ha' et lift? Vi kender en smutvej."

Han presser hænderne hårdt mod ørerne, så han ikke kan høre skrigene, mens han løber videre.

"Fuck, han er syg i hovedet, mand!"

Vinduet i Audien ruller op igen, mens de tre unge i bilen griner.

Han løber væk fra de brændende blokke, ind i en tunnel, der fører under Ringvejen. Hans skridt giver genlyd, mens han fortsætter ud på den anden side, og videre hen ad en cykelsti, hvor en cyklist i sidste øjeblik undviger ham:

"Har du ikke øjne i hovedet! Idiot!"

Han fortsætter hen ad stien, over mod en skole, og mens han løber henover en parkeringsplads, registrerer han, at alle bygningens vinduer er lukkede. Han standser op, bukker sig forover, får kontrol over vejrtrækningen, retter sig op - et vindue i stueetagen bliver åbnet! - han søger dækning bag en parkeret bil.

Han ligger med ansigtet presset ned i asfalten, armene beskyttende over hovedet og mærker ørkensandet knase mellem tænderne, da han bliver ramt - lige i hjertet - ikke af en kugle fra en snigskytte eller af et skrig fra en såret - det er noget helt andet, der rammer ham og får ham til at rejse sig op og langsomt gå hen mod det åbne vindue.

Pigerne står på rad og række og synger. Han stiller sig i en position ved vinduet, så ingen kan se ham. Deres stemmer blander sig med hinanden: lyse, mørke, høje, bløde pigestemmer - som et klokkespil i en sommervind
På anden række midtfor står en ung pige helt rank, med brystet skudt frem, skuldrene tilbage, hagen løftet og ... nu slipper hendes fødder gulvet, og han kan se, hvordan hun svæver opad, hen over de andre, ud gennem det åbne vindue og synger ind i hans øre:

Kærlighed er hvor kærlighed er.

Han græder. Alle de tårer han har holdt tilbage, græder han. De triller ned ad kinderne, ned ad hans beskidte tøj og laver lange sorte tårespor. Hun må være en engel!

Han opdager slet ikke, at de er færdige med at synge, før vinduet pludselig bliver lukket med et højt smæk. En lyd, der for ti minutter siden ville få ham til at flygte. Nu bliver han stående.

Han står i aftensolen og holder sangen indeni sig, mens han venter på, at hun kommer ud.

Dér er hun. Sammen med to veninder. Han ser, hvordan de giver hinanden krammer, inden hun vinker farvel til dem. Forsigtigt følger han efter hende, og da hun drejer ind ad en vej med lange lige hække, ved han, at de skal samme vej. Men han ved ikke, at hun hedder Sara.

SCENE 2 ANSLAG. SARA OG KATASTROFEN

Når man skal sige navnet Sara, åbner man munden, sætter tungen blødt op mod fortænderne samtidig med, at man presser luft ud: **Sss...** Så slipper man tungen og lægger en vokal på: **Saa..** ruller med stemmelæberne: **rrr..** og slutter af med en kort udånding og en vokal: **rra: Sara!**

Det er ikke noget man tænker over – det er bare noget, man gør.

I Danmark er der 11.850, der hedder Sara.

Og det er Sara glad for.

Hun kan godt lide tanken om, at hun deler sit navn med mange andre. Det er ligesom om, man hører sammen.

Det er også den følelse Sara får, når hun synger i kor, og de står tæt sammen, skulder ved skulder, mens deres stemmer fletter sig ind og ud mellem hinanden og bliver til én fælles stemme.

Fantastisk!

Sara har sin faste plads i koret: anden række, **midtfor**. På hendes højre side står: **Sille**, til venstre: **Mille**. Bedste veninder. **For evigt.**

For et år siden var de med koret i udlandet og optræde på et gymnasium.

Salen er fyldt helt op.

Pigerne tager hinandens hænder.

Silles hånd er våd af sved. Milles hånd ryster.

Sara retter ryggen, skyder brystet frem, sænker skuldrene og siger med så rolig stemme, hun kan: **Det skal nok gå. Vi gør det sammen.**

Skolens rektor går op på scenen, stiller sig foran koret og ser ud over salen:

"There is a lot of different languages in the world. Music is the language of love and understanding! This choir has taken all the way from Denmark to share their songs with us today, songs in their own language: danish. Please, say welcome to..to.. (Forsøger at udtale: ØRENLYD) Oeronluid..ehm.. Give them a big hand!"

Publikum klapper. Fire drenge på forreste række pifter højt og sender blikke op til pigerne. Sara prøver at ignorere dem.

Mette Marie, pigernes korleder, går op på scenen og bytter plads med rektor. Omhyggeligt placerer hun en stak papirer på nodestativet og sikrer sig, at de ligger i den rigtige rækkefølge.

Den første sang er den vigtigste, for det er den, der skal åbne op for publikums hjerter.

Mette Marie kigger op, skubber brillerne på plads med en pegefinger og sikrer sig, at hun har korets fulde opmærksomhed. En, to tre,..

Kor/sang

Når man plukker et æble
taler man med træet

Når man kaster en bombe
taler man med våben..

Hvis der ikke var nogen
som elskede træets pragt
Så var det der ikke

ikke var nogen
som elskede våbnenes magt
Så var de der ikke

Kærlighed

Saras fødder slipper gulvet.

er hvor kærlighed er

Hun svæver

kærlighed

og svæver ud over publikum..

hvor kærlighed er

Dér, på fjerde række, sidder en pige og ser så ensom og forladt ud mellem alle de andre. Og ved siden af den ensomme pige sidder en dreng. Måske har han lyst til at holde hende i hånden, men han tør ikke. Sara synger blidt ind i hans øre, at kærlighed er stærkere end frygt.

kærlighed..

Og på bagerste række lyser et ansigt op i et blåligt skær. Det er en lærer, der er helt væk i sin mobiltelefon. Sara synger så højt ind i øret på læreren, at læreren til sidst ser op og lytter.

Kærlighed er hvor kærlighed er

Den som ikke taler med træet
Taler i stedet med andre tunger
Kærlighed..

Så er det hun hører dem. De fire drenge på forreste række. Deres skuldre hopper op og ned, mens de prøver at holde en fnisen tilbage. Og først knækker den ene sammen af grin, og så de tre andre.

Hvorfor er der ikke en lærer der gør noget!!

En flok piger på anden række begynder også at grine. Rektor klapper i hænderne: "Stop that and be quiet!"

Men latteren spreder sig som en steppebrand ud over hele salen.

Mette Maries arme fægter gennem luften: Fortsæt piger! Fortsæt!

(Sara synger videre, højere og højere...)

Kærlighed er hvor kærlighed er

"Stop!" "Stop! Det her går ikke, piger! Nu går vi!" MetteMarie griber ud efter nodearkene, men kommer til at vælte stativet, så alle papirerne spredes ud over hele gulvet. Hun prøver koncentreret at samle papirene op.

Rektoren kommer løbende: "No no no...Please! Dont go! It's just because danish is such a funny language!"

"Funny? We are not funny!"

"Eh no, I mean... strange!"

" We are not strangers! We are danish! Come on, girls, lets go!"

Og så går de.

Men Sara bliver stående, hvor hun stod, midt på scenen.

Hun ser at en af drengene snupper et nodeark fra gulvet.

Sara ser, hvordan hans hænder folder det... glatter alle kanterne, så de bliver knivskarpe.

Hun ser, hvordan han rækker armen bagud og med al kraft sender flyet af sted op mod scenen. Hun ser at flyet har retning imod hende.

Hun mærker, hvordan det rammer hende lige der, hvor hjertet sidder.

SCENE 3 DAG 1- Mandag morgen

Tiden læger alle sår, siger man, men ikke for Sara. Hun får stadig et stik i hjertet, når hun tænker på dengang – også lige nu - denne mandag morgen, hvor hun ligger i sin seng og lytter.

Hun kan høre sin mor tømme opvaskemaskinen ude i køkkenet og sætte kaffe over. Hendes far synger under bruseren. Det lyder ikke særligt godt. Men det er hyggeligt.

Sara har altid sin dør på klem, og nu kommer hendes kat ind. Dens poter tramper blødt henover gulvet på vej hen til hendes seng. Og nu springer den op til hende og spinder, som den gør hver morgen, mens hun hvisker dens navn i øret.

(Hendes) far er færdig i badet. Nu går han ud i køkkenet, tænder for radioen:

(Sara nynner en strofe fra Kærlighed er hvor Kærlighed er – under nedenstående.)

Et Medie-mix: Radioavisen. Der meldes nu om 31 døde og 44 hårdt kvæstede efter det terroranslag, der i går ramte lufthavnen i..

Blandt de døde er der indtil videre meldinger om 12 børn og..

Der vides endnu ikke, om der er danskere imellem ofrene, men myndighederne..

.. at antallet af sårede og døde er højere end formodet.

Hun ligger og lytter til alle husets lyde, mens hun tænker på, om hun kan slå ihjel. Altså, hvis hun skulle forsvare dem, hun elsker. Så ringer hendes mobil. Sara behøver ikke se efter hvem, der ringer. Hun ved det er Sille, hun er altid den første, der ringer.

"Sara, har du sovet?"

Mmm.. Gaab.. (Sara siger kun gabe og strække-sig-lyde - trygt og godt...)

"Jeg har overhovedet ikke sovet! Hvis det fortsætter sådan, bliver jeg total zombie! Jeg ville ønske vores koncert snart var overstået, så man kunne blive normal igen."

Mmm..Gaab..

"Shit! Klokken er mange! Ses hende i skolen!"

Og så ringer telefonen igen. Sara ved det er Mille. Hun ringer altid lige efter Sille.

"Sara, jeg har haft det mest sindssyge mareridt i nat. Jeg drømte, der kom udlændinge til vores koncert! Hvad med dig? Har du drømt?"

Sara åbner munden, lægger tungen ned bag fortænderne, trækker luft ind, støder luft ud - alt det man gør, i det sekund man skal til at sige noget. Det er ikke noget, man tænker over, det er bare noget man gør.

*Arabisk: Det ved jeg ikke. Det ved jeg ikke. Hvad sker der!?
Hvad sker der lige med hendes stemme?*

"OMG! Sara. Er du blevet forkølet! ?

Det.. det ved jeg ikke.

"Hvad så med kor i aften? "

Eh..jeg ved ..

"Du får et knus af mig i skolen. Så bliver du rask. See you!

Jallabye!

"Hvad?"

(afbryder) Jallabye?

Far Godmorgen lille skat!

God... god morgen..?? (Host)

Far Hvad siger du?

Ingenting..

Far Hanne! Kom lige herind!

Mor Hva' nu?

Far Jeg tror, Sara har fået halsbetændelse.

Mor Halsbetændelse?

Far Prøv lige at sige noget til mor. Jo, kom nu.

Mor Nej, lad være. Saras stemme er sikkert overanstrengt.

Far Overanstrengt? Hvorfor det?

Mor Måske fordi hun har øvet kor hele weekenden, Frank, hvis du ikke lige har bemærket det.

Saras far og mor står i døråbningen og ser på deres datter med kærlige øjne. Sara går ud på badeværelset og ser sig selv i spejlet. For ti minutter siden var Saras verden tryk og fyldt med lyde hun kender. Nu er Saras verden forandret. Men det ved Saras far og mor ikke noget om, **og de ved heller ikke, at de snart vil se på Sara med helt andre øjne..**

Mor og far: Ha' nu en god dag skat!

&&&

Sara åbner havelågen, **som hun gør hver morgen på vej til skole.**

Havelågen giver en høj lyd fra sig.

Lyden får naboens hund til at gø.

Naboen åbner døren og råber til hunden, **at den skal holde sin kæft.**

Hunden holder ikke kæft.

Alt er som det plejer.

Sara går forbi den ene hæk og den anden hæk. **Hække som hun er vokset op med. Centimeter for centimeter. År for år.** De er klippet helt lige, som én lang grøn mur, men i nr. 6 gror hækken vildt ud over fortovet.

Saras far siger, at det er fordi, at ham, der er flyttet ind ikke er helt normal.

Sara har aldrig mødt ham, men nogen gange er det som om, at der er en, der holder øje med hende, når hun går forbi.

I det næste hus bor gamle Sigurd. Han er på vej ud til sin postkasse.

"God morgen, lille ven!" Man tør næsten ikke åben avisen mere. Intet nyt er godt nyt. Kan du nu have en god dag."

Sara Tak i lige måde..

Gamle Sigurd Der fik du vist en tudse galt i halsen, lille Sara.

Sara rømmer sig og skynder sig videre.

Hvad er der med hendes stemme? Hvorfor lyder den så underlig? Som om hun ikke er helt normal. Ligesom ham inde bag den skæve hæk.

SCENE 4 DAG 1 – SKOLEN

I Saras klasse er der startet en ny dreng, Mohammed. Han bor i en af blokkene på den anden side af ringvejen. Sara synes, han skulle være blevet der, for han er superirriterende.

Pigerne i klassen derimod synes, han er super charmerende, inklusive Sille og Mille, og da Sara træder ind i klasseværelset, kan hun se, hvordan de cirkler omkring ham som små satellitter omkring solen.

Mohammed Hej Sahara! Er du tørstig?

Satellitterne fniser henrykt. Mohammed soler sig i deres beundrende blikke. Kan de virkelig ikke se, hvor idiotisk han er!

Mohammed Her er noget vand fra mig til dig, Sahara.

Sara *arabisk* *Du er sjov, Mohammed! (rømmer sig)*

Mohammed Hvad sagde du?

Sara *Ikke noget!*

Mohammed What the fuck! Du taler arabisk!

Satellitterne fniser endnu højere. Arabisk! Hihihhi!

Sara hoster ham op i hovedet og peger på sin hals. Det er halsbetændelse, hun har. Hun er helt normal. Så fat det! Men han bliver ved:

Mohammed Sig noget mere på arabisk, Sahara. Kom nu.
Arabisk *Jeg hedder Mohammed. Hvad hedder du?*

Satellitterne kigger nysgerrigt på hende. Hvad tror de om hende! Hun forstår da ikke et klap af, hvad han siger.

Mohammed *Hvor har du lært at tale arabisk? Jeg vil gerne høre dig sige noget mere. Kom nu!*

Satellitterne himler med øjnene og laver trutmund: Mohammed, altså! Han gør dem fuldstændig hjernelamme! Sille! Mille! Hallo! Hvor er I henne?

Mohammed *Talk to me my darling! Meine Liebling! Habibte!*

Sara *Hold din kæft!*

Mohammed Hun sagde: Hold din kæft, til mig!

Sara hører, hvordan satellitterne prøver at holde en fnisen tilbage. Men det kan de ikke. Hun ser, hvordan først den ene af dem knækker sammen af grin, så den anden. Hun mærker, hvordan smerten i hjertet vender tilbage.

Man griner ikke af sin bedste veninde. Det gør man bare ikke. Man hjælper hinanden. En stemme presser på helt nede fra mellemgulvet. Den vil ud. Sara prøver at holde den tilbage. Men det kan hun ikke. Den presser sig op gennem luftrøret. Sara åbner munden, lægger tungen ned bag fortænderne, trækker luft ind, støder luft ud – og (brækker sig.)

Hun har bræk på sin bluse, nedad sine bukser, i sit hår. På gulvet sejler hendes morgenmad rundt i en sø af gul galde.

Så mærker hun Milles hånd tage hendes hånd og føre hende ud på toilettet: "Rolig nu Sara! Vi troede bare du lavede fis med Mohammed." Sille tørrer bræk af hendes bluse: Vi ved da godt, du ikke taler arabisk, men det lød bare så sjovt. Mille dupper hendes pande med vådt papir. Det føles næsten som små kys mod hendes hud. Så står Mohammed i døren:

Mohammed Hvor har du lært at tale arabisk?

Sille vinker ham ud: Hold nu op, Mohammed! Det er ikke sjovt mere.

Mohammed Seriøst! Jeg vil gerne vide det.

Mille Kan du ikke se, Sara har det skidt!

Sille Hun har nederen mange nerver på, fordi hun snart skal optræde.

Mohammed Skal Sara optræde med at tale arabisk?

Sille Hold nu kæft, Mohammed!

Mohammed Det er da ikke min skyld, hun brækker sig.

Mille tager Sara under den ene arm og Sille den anden arm. De følger hende hele vejen hjem, forbi de snorlige hække, forbi gamle Sigurds postkasse, og da de når ud foran den vildtvoksende hæk, synes Sara, at hun kunne se en skikkelse inde bagved. Som om der er en, der holder øje med dem. Men det siger hun ikke noget om. Og det kan hun heller ikke. Og hun kan heller ikke råbe hold kæft til naboens hund sammen med Mille og Sille, da de åbner havelågen – Hun kan kun hoste og smile og nikke.

Og selvom Sille laver te til hende, og Mille rører honning i, og de putter hende under et varmt tæppe og siger, de bliver hos hende, indtil hendes mor og far kommer hjem, græder Sara lydløst indeni.

Intet er som før. Og hun kan ikke forklare det.

SCENE 5 DAG 1 - AFTENKOR

"Ej, Sara! Du kan ikke tage til kor med den stemme!"

Saras mor er bekymret:

"Bliv nu hjemme og hvil dig, skat!"

Sara tager sine støvler på.

Hvad sker der ved, at du springer én enkelt øve-aften over?"

Sara tager sin jakke på.

"Og pigerne sagde, du havde brækket dig henne i skolen."

Sara åbner hoveddøren.

"Det er jo kun os, I skal synge for på lørdag. Du behøver ikke slide dig selv op."

Sara vender hun sig om mod sin mor:

Jallabye ma.. Jalla.. host

Saras mor prøver en sidste gang:

"Kan du ikke selv høre det, Sara. Den er hel gal."

Sara lukker døren efter sig. Jo, det kan hun godt høre. Og så løber hun. Hun må ikke komme for sent. Mette Marie hader, når de kommer for sent.

&&&

MM Vi startede for fem minutter siden, Sara.

Sara *Undskyld..*

MM Hvad?

Sara *Undskyld.. host host*

MM Hvad er der med din stemme?

Sara (trækker på skuldrene)

MM Mille! Luk lige vinduet, så det ikke trækker.
Der er ikke tid til, at I bliver syge.

Mille Skriiii!

MM Hvad nu Mille!

Mille Der stod en derude. Han så megauhyggelig ud!

MM Nej! I bliver her piger. Væk fra det vindue og kom herhen. Der er ikke tid til det pjat! På lørdag har vi en koncert. Og det er ikke hvilken som helst koncert. Det er vores *første* koncert efter katastrofen! Siden dengang har fem forladt koret, og flere af jer har været på vej ud. Hvorfor? Fordi jeres selvtillid blev knækket. Nu er det jeres opgave – ikke bare at rejse jer selv op igen – men hele koret! Som I ved, er koncerten for alle byens borgere. Som I ikke ved, er byens flygtningecenter også inviteret. Rolig nu! Én ad gangen! Ja, Anna, hvad så?

Anna De forstår da ikke dansk!

MM Nej, det gør de ikke. Og dig, Tine?

Tine Kan vi ikke synge på engelsk!

MM Nej, det kan vi ikke. Michelle, hvad vil du sige?

Michelle Vi bliver altså til grin, hvis vi synger på dansk.

MM Sille! Hvis du har noget at sige, så sig det højt til os andre!

Sille Det er altså fordi, at jeg nærmest ikke har sovet i flere måneder, er det ikke rigtig, Mille?

Mille Jo, og Sara brækkede sig henne i skolen i dag på grund af nerver.

Sille Ja, det er virkelig synd for hende. Vi måtte nærmest bære hende hjem. Og Sara er normalt den sejeste af os tre.

MM Hør her piger! Vi er pigekoret ØRENLYD! Vi synger på vores modersmål: Dansk! Det er et smukt og stærkt sprog! Dansk er blevet formet gennem flere årtusinder. Det har overvundet krige og katastrofer – indvandring og udvandring - had, død og ødelæggelse! Vi har en mission: Om fem dage viser vi jeres familier, jeres venner, alle byens borgere – ja, hele verden! - at ingen – *ingen* – kan tage vores stemmer fra os!

Mettemaries ord får Sara til at rette sig op, skyde brystet frem og sænke skuldrene, og hun kan se rundt på de andre, at de også står helt ranke på rad og række. De har en mission!

Kærlighed er – hvor kærlighed er!

De er Mettemaries syngende hær. Kærlighedens krigere!

(Mettemarie skubber brillerne på plads med en pegefinger.)
Èn, to, tre, fire.

Kor og arabisk sang

(Sara er helt væk og synger henført på arabisk)

MM STOP!
Sara! Hvordan er det, du står og skaber dig! Kan du ikke tage det her seriøst?!

Sara (Nikker)

MM Du ødelagde lige det hele. Er du klar over det?

Sara (Nikker)

MM Vi starter forfra. Èn, to, tre, fire..
(Koret begynder at synge. Saras hals snører sig sammen. Hun tør ikke. Hun tør ikke slippe sin stemme fri...)

MM Nej! Nej! Nej! Sara! Nu står du bare der og glor?
Du skal synge! Ikke glo! Tror du, at du er med i et: vi- glor-kor!
Èn, to, tre...

(Sara er stum af skræk for at dumme sig- og hun kan mærke pigerne tager afstand til hende)

MM Vi stopper her! Kan du ikke huske teksten, Sara?
Vi har øvet den hele weekenden!

Sara *Undskyld..*

MM Hvad siger du? Tal højt!

Sara *Jeg kan ikke sige noget!*

MM Nu snakker du volapyk igen.
Er du ude på at sabotere vores kor, Sara?

Sara griber ud efter Sille og Milles hænder. Men de rykker sig væk fra hende. Hun forsøger at få øjenkontakt med dem, men Mille vender hende ryggen, og Sille ryster på hovedet, som om Sara gør det her med vilje. Hvordan kan hun fortælle dem, at hun ikke kan tale dansk mere!

(Sara løber ud af rækken og stiller sig foran koret.)

MM Sara! Hvad har du nu gang i? Gå tilbage på din plads.

Sara *Jeg ved virkelig ikke, hvad der sker med mig!
Prøv at hør her!
Jeg kan ikke tale dansk! Og jeg ved ikke hvorfor.
Sille! Mille! Tro på mig!*

-Tavshed -
I forstår ikke. I forstår ikke mig